

buste werd gevraagd, zou zeker nu gaarne aan een haar lievelingswenschen hebben voldaan. Maar de kunst bij vierkante decimeters heerscht nog in onze aula's en de gansche universiteitshemel kon wel invallen, als men voor eene artisten-opvatting zóó ging zondigen tegen de uniformiteit.

* * *

Eens, onder ik weet niet meer welk plechtig examen, zat ik in de Amsterdamsche Senaatskamer. De warmte en het eentonig stemmen-gedreun deden mij droomen en droomerig keek ik naar den wand. Een van die er waren afgebeeld had ik gekend en zeer zijn dood betreurd. En daar zag ik hem weer, gelijk hij geestig, goedig, zoo dikwijls tot mij sprak. Hemel! wat leefde deze doode, vergeleken bij de andere. Het was het portret van Kappeyne, geschilderd door Thérèse Schwartz.

„Als onze geleerden eens wisten, hoe gemakkelijk ze zich konden verzekeren van de onsterfelijkheid!” dacht ik. Maar ik moest het voor mij houden, want de geleerden en de doctorandus waren verdiept in geheel andere vraagstukken. En ze wisten niet eens welk een prachtige schilderachtige groep ze vormden, met hunne togaas en flinke, intelligente koppen in dat mooie licht.

„Als men eens zulke collegestukken maken mocht!”

Maar toch! . . . .

Onder de vele gedichten op Thérèse Schwartz gemaakt, is er één, dat voor mij de verdienste heeft van vrij wel terug te geven, wat ik geloof aangaande hare kunst. Ik zal er dus enkele regels van afschrijven, al heeft Homerus heel wat betere hexameters gemaakt.

Toen sprak de Kunst: „Schonk ik u niet van al mijne gaven het beste?
 „Gloeiende liefde voor 't schoon en voor al wat goed en wat waar is,
 „Juistheid van oog en van hand, herscheppend met luttele verwen
 „Van al het geschapene 't schoonst en het moeilijkst om te bevatten,
 „'t Beeld van de Godheid: den mensch, dien ge op het doek doet herleven
 „En leven laten zult, lang nog, nadat de dood hem geveld heeft?
 „Eens zal men komen en zegt: wij weten niet meer wien het voorstelt;
 „Lang reeds vergat men den naam, maar Schwartz maalde het, de kleine,
 „Die nimmer zich zelve genoeg was en nu bij de grootsten geteld wordt;
 „Omdat ge mij vroeg hebt geëerd en altijd mijn inspraak gevolgd,
 „Weinig achtend op voordeel, maar zeer eene goede consciëntie,
 „'t Best en 't waarachtigst en 't schoonst woudt geven, wat in uw macht was.”

. . . . .

Amsterdam, 8 Dec. '91.